

GEWELDIG GROOTS MOOI LEVEN

*Voor mijn moeder en mijn drie grootmoeders.
Het leven is ingewikkeld. Jullie liefde was dat nooit.*

1

Over verhalen wordt weleens beweerd dat er altijd drie versies van bestaan: die van jou, die van mij en de waarheid. De man achter die uitspraak werkte in de filmindustrie, maar voor journalisten geldt hetzelfde. In plaats van een kant te kiezen moeten we ons bij de feiten houden om bij de waarheid uit te komen.

Feit: Robert Evans, filmproducent, studiobaas, acteur en de bedenker van deze pakkende uitspraak, is zeven keer getrouwd geweest.

Feit: ik, Alice Scott, ben tekstschrijver bij *The Scratch* en verder valt er weinig over me te vertellen, behalve dat ik biograaf wil worden en na zeven maanden daten met dezelfde man nog steeds niet officieel zijn vriendin ben.

Feit: Robert Evans was een meter vijfenzeventig, precies even lang als ik ben.

Feit: het zou goed kunnen dat mijn leven op het punt staat compleet te veranderen, maar in plaats van naar het ouderwetse tuinhok te sprinten dat tussen mij en mijn levenslange droom in staat, zit ik met de airco op de hoogste stand in mijn huurauto de IMDB-pagina te lezen van een man wiens naam ik drie minuten geleden niet eens kende. Omdat zijn citaat me opeens te binnen schoot, maar ook omdat ik aan het treuzelen ben.

Hoewel de opwindingsoverheerster, gieren er alsnog heel wat zenuwen door me heen.

Nadat ik nog één keer diep heb ademgehaald, schakel ik de motor uit en doe het portier open. Meteen word ik van alle kanten belaagd

door de zinderende middaghitte van Georgia, een bekend en geliefd gevoel dat er zelfs nog beter op wordt door de zilte zeebries hier op Little Crescent Island.

Ik controleer nog eens of ik mijn blocnote, dictafoon en pennen bij me heb, sla het portier dicht en buk me om in de zijspiegel te checken of mijn pony ondanks de vochtige warmte nog goed zit. Tegelijkertijd probeer ik mijn grijns te bedwingen en een neutraal gezicht te trekken. Het is belangrijk om dit rustig aan te pakken.

Feit: ik heb nog nooit in mijn leven iets rustig aangepakt.

Ik duw het hekje open en hoor mijn sandalen op het tuinpad kleperen terwijl ik langs een plantenhaag loop: zwarte bies, palmbomen, vijgcactussen, zeekraal en – mijn favoriet – de *live oak*, een eikensoort die vooral in het zuidoosten van de Verenigde Staten voorkomt. Ook al woon ik al elf jaar in Los Angeles, ik voel me altijd meteen thuis wanneer ik zo'n eik zie.

Een charmant turquoise huisje op houten palen komt in zicht en ik loop een aantal verweerde houten traptreden op naar de fuchsiaroze voordeur, waarop met de hand witte krullen zijn geschilderd.

Zelfs de deurbel is zo excentriek dat die er perfect bij past. Hij ziet eruit als een gewone deurbel, maar wanneer ik erop druk klinkt het alsof de wind met een windgong speelt.

Halverwege een diepe ademteug om moed te verzamelen zwaait de deur open en word ik onderzoekend aangekeken door een kleine vrouw met kortgeknipt grijs haar in een vaal geworden flanellen overhemd en een spijkerbroek.

‘Hoi!’ Ik steek mijn hand uit. ‘Ik ben Alice. Scott.’

Met haar lichtblauwe ogen staart ze me aan.

‘Van *The Scratch*?’ probeer ik haar geheugen op te frissen.

Ze vertrekt geen spier.

‘Nou ja, niet námens *The Scratch*. Ik werk daar wel, maar ik ben hier vanwege het boek.’

Haar gezicht blijft onbewogen. Even vrees ik dat dit één grote grap is, in scène gezet door haar zoon van middelbare leeftijd, die achter

zijn computer in de kelder misschien wel de hele dag bezig is om goedgegelovige schrijvers zoals ik te mailen en te bellen. Ik stel me voor dat hij een hoog, bibberig stemmetje opzet om een vrouw van in de tachtig te imiteren.

Dat zou niet de eerste keer zijn.

Ik schraap mijn keel en glimlach. ‘Neem me niet kwalijk, bent u Margaret?’

Hoewel ze niet op haar lijkt, dateren de laatste foto’s die ik van haar heb gezien zeker van dertig jaar geleden. Dus wie weet is dit wel de ooit zo glamoureuze Margaret Grace Ives, die sommige mensen, onder wie ikzelf, bijna legendarisch zouden noemen.

De roddelbladenprinses. Zo werd ze genoemd, omdat ze de erfgenamer van het media-imperium van de familie Ives was en omdat ze jarenlang zelf zo beroemd was dat ze vrijwel dagelijks in de roddelrubrieken werd besproken.

De vrouw schiet in de lach en doet de deur verder open. ‘Ik ben Jodi,’ zegt ze met een vaag accent dat ik niet meteen kan plaatsen. Duits, misschien. ‘Kom binnen.’

Ik stap de koele hal in, waar het naar munt en citroen ruikt. Korदात gaat ze me voor het huis in, zodat ik de deur moet dichtdoen en achter haar aan moet snellen.

‘Wat een mooi huis,’ kwetter ik.

‘Het is bloedheet en Dracula verbleekt bij de muggen hier,’ reageert ze.

Weer denk ik aan Robert Evans: jouw versie, mijn versie en de waarheid.

Aan het eind van een smalle gang slaat ze een andere gang in. Het huis blijkt een labyrint te zijn met gewitewashte lambrisering en zeeglaskleurige accenten. Uiteindelijk komen we terecht in een ruime woonkamer waarvan de muren voor zeventig procent uit ramen bestaan.

‘Wacht hier maar, dan ga ik *madame* halen,’ zegt Jodi op licht geamuseerde toon. Ze doet een van de glazen deuren open en stapt

de tuin in, die groter en verwilderder oogt dan de voortuin en waar zich aan de ene kant een klein zwembad bevindt.

Ik grijp deze kans aan om langzaam een rondje door de kamer te lopen, nog steeds onrustig en zo breed glimlachend dat mijn kaken er pijn van doen. Mijn spullen leg ik neer op de lage rotan salontafel en ik sla mijn armen over elkaar om te voorkomen dat ik iets aanraak. De muren zijn behangen met kunst, voor de ramen hangen planten en in aardewerken potten op de grond staan er nog meer. Aan het plafond draait langzaam een ventilator rond en op alle oppervlakken van antiek hout liggen slordige stapels boeken met geknakte ruggen, voornamelijk over tuinieren en tuinbouw.

Het is prachtig. In gedachten maak ik al een opzet over hoe ik deze plek ga beschrijven. Het enige probleem is dat ik er nog steeds niet van overtuigd ben dat ik überhaupt een reden zal hebben om deze plek te beschrijven.

Tot nu toe wijst niets er namelijk op dat dit het huis van Margaret Ives is. Geen foto's van haar roemruchte familie. Geen exemplaren van hun tientallen tijdschriften of kranten. Geen ingelijste illustraties van het weelderige Huize Ives aan de kust van Californië waar ze is grootgebracht, geen Grammy's van haar overleden echtgenoot op de schoorsteenmantel. Geen enkele verwijzing naar het inmiddels ter ziele gegane mediaconcern, of naar de pieken en dalen van de familie waarover concurrerende tijdschriften tijdens Margarets hoogtijdagen zo graag schreven.

De deur zwaait weer open en terwijl ik me omdraai zet ik me schrap om aan Jodi te vragen wie me hier heeft uitgenodigd, op een plek die me inclusief het tijdsverschil een vliegreis van elf uur heeft gekost, plus nog eens drie kwartier in een gehuurde Kia Rio.

Maar dan zie ik de vrouw die zojuist is binnengekomen.

Ze is een paar centimeter gekrompen en wat zwaarder geworden, al schat ik in dat dat extra gewicht grotendeels uit spiermassa bestaat. Haar ooit zo gitzwarte haar is nu een mengelmoes van muisbruin en zilvergrijs.

Ze is ontdaan van elk spoortje glamour, van de uitstraling van rijkdom en macht, maar de sluwe schittering in haar blauwe ogen is nog precies dezelfde als op alle foto's die ik van haar heb gezien. Het is dat ongrijpbare, niet te benoemen trekje waardoor ze destijds veranderde van de erfgename van een mediafortuin in een prinses die alle voorpagina's sierde.

'Hallo daar.' De warmte in haar stem verrast me, net als tijdens de paar korte telefoongesprekken die we hebben gevoerd in de weken voorafgaand aan deze reis. 'Jij moet Alice zijn.' Ze trekt haar tuinhandschoenen uit en gooit ze over de armleuning van de dichtstbijzijnde witte rotan stoel. Ondertussen loopt ze op blote voeten naar me toe, en ze veegt haar handen af aan haar kaftan voordat ze me de hand schudt.

'U bent het echt,' zeg ik. Elke welbespraakte of zelfs maar bruikbare zin die ik ooit geformuleerd heb, was goed doordacht en langzaam uitgetypt. Wat er spontaan uit mijn mond komt, klinkt vaak meer zoals deze zin.

Ze lacht. 'Daarom ben je hier toch?' Nadat ze een kneepje in mijn hand heeft gegeven, laat ze hem los en gebaart dat ik moet gaan zitten.

'Ja, dat klopt.' Ik laat me op de bank zakken en zij strijkt neer op de stoel tegenover me. 'Ik probeerde gewoon mijn verwachtingen te temperen. Dat lukte zoals gewoonlijk niet, maar ik blijf het proberen.'

'Echt?' Ze klinkt geamuseerd. 'Ik heb juist last van het tegenovergestelde. Ik ga altijd van het ergste uit.' Haar glimlach is duizelingwekkend en verdrietig tegelijk.

Duizelingdrietig.

Dat woord zou dus niet door de keuring komen in een getypte tekst, maar ik wil maar zeggen dat ik zie wat er achter die sprankelende blik van haar schuilgaat: de waarheid die we nog geen van allen kennen.

Hoe het was om op te groeien in een wereld vol zilveren papepels en gouden borden, tussen de acteurs die in een dronken bui volledig aangekleed in je binnenzwembad sprongen en politici die deeltjes sloten aan je antieke eetkamertafel.

Hoe het voelde om verliefd te worden op een rock-'n-roll-godheid en om hartstochtelijk door hem bemind te worden.

Daarnaast is er natuurlijk nog al het andere. Het schandaal, de sekte, de rechtszaak, het ongeluk.

En tot slot, twintig jaar geleden, Margarets verdwijning.

Wat er gebeurd is, maar ook waaróm.

Ik vraag me af waarom ze er nu, na al die tijd, voor openstaat om eindelijk haar verhaal te doen.

Achter Margaret gaat de deur piepend open en komt Jodi weer binnen met een emmer vol citroenen.

'Dank je, Jodi,' roept Margaret haar toe, zonder zich om te draaien.

Jodi broemt wat.

Ik heb geen idee of de twee vrouwen vriendinnen zijn, liefdespartners, werkgever en werknemer, of aartsvijanden die toevallig in hetzelfde huis wonen.

Margaret slaat haar benen over elkaar. 'Leuk, die nagels,' zegt ze met een knikje naar mijn handen in mijn schoot.

Door haar persoonlijke benadering voel ik me een beetje licht in het hoofd. 'Het zijn plaknagels.' Ik buig me naar haar toe zodat ze het aardbeienpatroontje beter kan bekijken.

'Jij bent vast zo iemand die overal de schoonheid van probeert in te zien,' merkt ze op.

'U niet dan?' vraag ik, geïntrigeerd door het verdrietige glimlachje om haar lippen.

Uit de manier waarop ze haar schouders ophaalt blijkt niet zozeer dat ze het niet weet, maar eerder dat mijn vraag haar niet bevalt. Daarna stuurt ze het gesprek op vakkundige wijze in een andere richting. 'Hoe gaat dit precies in zijn werk? Mits ik akkoord ga?'

Ik laat me niet door die 'mits' van de wijs brengen. Het was me al duidelijk dat ze nog niet helemaal overtuigd is, en dat kan ik haar niet kwalijk nemen. 'Dat bepaalt u,' beloof ik.

Met één wenkbrauw opgetrokken vraagt ze: 'En als ik nou wil dat het in zijn werk gaat zoals gebruikelijk is?'

‘Nou, ik heb dit nog niet eerder gedaan. Normaal gesproken schrijf ik reportages en karakterschetsen. Ik breng een paar dagen of weken met iemand door en schrijf een stuk over mijn observaties, met wat humor erin. Die artikelen zijn geschreven vanuit het oogpunt van een buitenstaander. In dit geval ligt dat anders. Nu gaat het erom dat úw beleving op papier komt te staan. Het wordt een kijkje van binnenuit. Daar gaat veel meer tijd in zitten. Misschien kost het me wel maanden om research te doen, een opzet te schrijven en mijn insteek te bepalen. Ik zou een kamer in de buurt moeten huren en we zouden interviews moeten inplannen, maar ook periodes waarin ik u ga schaduwen.’

‘Schaduwen,’ herhaalt ze bedachtzaam.

‘Op die momenten volg ik u in uw normale leven. Ik kijk wat u in uw tuin kweekt, met wie u tijd doorbrengt. Ik ben erbij als u met Jodi optrekt, of met andere vrienden uit de buurt.’

Haar kin schiet naar voren en er ontsnapt haar een lachje. ‘Zeg dat nog eens als ze hier is.’

Luttele seconden later komt Jodi de kamer weer in, ditmaal met twee glazen limonade die ze op de salontafel voor ons neerzet.

‘Dank je, Jodi,’ zeg ik, vastberaden om haar voor me te winnen.

Ze beent weer naar de deur.

‘Wat zou ik toch zonder je moeten?’ roept Margaret haar plagerig na.

‘Helemaal niets,’ roept Jodi terug, voordat ze de kamer uit loopt.

Het is mijn bedoeling om een piepklein slokje van de limonade te nemen, maar het wordt een enorme teug, want hij smaakt heerlijk. Vers en fris, met gescheurde blaadjes munt tussen de ijsblokjes. Ik zet het glas neer en dwing mezelf om weer ter zake te komen. ‘Ik zal eerlijk tegen u zijn. U zou ook voor een schrijver met veel meer ervaring kunnen kiezen. Er zijn honderden mensen die een moord zouden doen voor deze klus, en daar zou ik nog begrip voor hebben ook.’

‘Verontrustend,’ zegt Margaret.

‘Als u er klaar voor bent om uw verhaal te doen, verdient u het dat het precies wordt zoals u dat wilt. Het moet uw verhaal worden,

niet dat van iemand anders. Dat kan alleen met een schrijver die u blind vertrouwt. Maar ik kan u wel iets beloven. Als u ervoor kiest om dit boek samen met mij te schrijven, zal uw stem er duidelijk in doorklinken. Dat is mijn voornaamste doel: ervoor zorgen dat het uw verhaal wordt.'

Haar glimlach vervaagt. De rimpeltjes rondom haar ooghoeken en de groeven naast haar mond worden dieper. Het bewijs van een heel leven, niet alleen die eerste drieëndertig jaar die ze in de schijnwerpers heeft doorgebracht, maar ook de dertig jaar die ze daarna als kluzenaar heeft geleefd en de twintig jaar sinds haar verdwijning. 'Stel nou...' zegt ze langzaam, '... dat ik dat niet wil.'

Ik schud mijn hoofd. 'Volgens mij begrijp ik het niet helemaal.'

'Stel nou dat ik niet wil dat het mijn versie van het verhaal wordt? Dat ik wil dat de gruwelijke waarheid boven tafel komt? Stel nou dat ik klaar ben met mijn versie van wat er gebeurd is, waarin ik altijd de held ben? Dat ik alles voor de verandering eens objectief wil bekijken?'

Haar vraag overvalt me. Normaal gesproken moet ik de mensen met wie ik in zee ga geruststellen dat het niet mijn bedoeling is om alles wat ze zeggen te verdraaien tot een vernietigend stuk. Dat ik het complete plaatje wil laten zien, met al hun menselijke kanten erbij.

Bij het zien van mijn aarzeling trekt ze haar wenkbrauwen op. 'Is dat een probleem?'

Ik ga op het randje van de bank zitten. 'Het gaat erom hoe u wilt dat het verhaal verteld wordt,' herhaal ik. 'Als u het zo wilt, doen we dat.'

Daar denkt ze even over na. 'Nog één vraag.'

'Kom maar op.' Op dit moment zou ik zelfs mijn gênantste seksuele ervaring uit de doeken doen als ik daarmee haar vertrouwen kon winnen.

Weer trekt ze die grijze wenkbrauwen op. 'Ben je altijd zo opgewekt?'

Ik laat mijn adem ontsnappen. Deze opdracht duurt te lang en is te belangrijk om met een leugen te beginnen. 'Ja,' geef ik toe.

Haar gniffel wordt onderbroken door het geluid van een windgong, en ze kijkt op de klok op de Grammyloze schoorsteenmantel. 'Daar zul je mijn afspraak van twee uur hebben.' Ze staat op. 'Je hebt me heel wat stof tot nadenken gegeven, Alice Scott.'

Zelf sta ik ook op en ik pak mijn ongebruikte blocnote en dictafoon. 'Wat u ook besluit, ik wil u oprecht bedanken.'

'Waarvoor?' vraagt ze verbaasd, terwijl ze me voorgaat door de doolhof van gangen.

'Voor vandaag. Omdat u me een kans hebt gegeven.' Omdat ik nu eindelijk iets over mijn werk kan vertellen dat de aandacht van mijn moeder zal kunnen vasthouden, denk ik erachteraan.

'Het is maar een kans,' brengt ze me in herinnering wanneer we bij de voordeur aankomen. 'Daar hoeft u me niet voor te bedanken. Iedereen verdient een kans. Trouwens, ik heb nog een paar andere opties waar misschien iets uit voort zal komen.'

'Dat begrijp ik helemaal, maar...' Als de felroze voordeur openzwaait val ik stil en realiseer ik me dat ik het mis had.

Ik begreep het toch niet helemaal.

De persoon met wie Margaret om twee uur heeft afgesproken staat voor de deur, in een leigrijze chino en een wit t-shirt.

Die outfit is niet de reden dat het bloed uit mijn gezicht wegtrekt, al geeft het idee om bij deze temperatuur een lange broek aan te trekken wel te denken.

Nee, het gaat me om de kolossale man met donkere ogen en een haviksnus die die outfit aan heeft.

Hayden Anderson.

Vier jaar geleden had je hem nog kunnen omschrijven als Hayden Anderson, de muzikjournalist. Als hij echter nog steeds gewoon een muzikjournalist was geweest, had ik zijn naam niet gekend en al helemaal niet geweten hoe hij eruitziet. Ik heb best een goed geheugen, maar maak er geen gewoonte van om auteursfoto's in de bijschriften van *Rolling Stone* te onthouden.

Maar.